

« Nr. 2 » « 2008 » « 155. årgang »

baptist.dk

Hvem
siger I,
jeg er?

Jesus Kristus

Kristus er opstanden

[] Niels Højlund, forfatter og samfundsdebattør, tidligere sognepræst og højskoleforstander, kendt af de fleste fra TV2's program Højlands forsamlingshus [] Per Bækgaard

Kristus er opstanden! Det er en begivenhed, vi umuligt kan vide noget om. Og alligevel tror vi på Den Opstandne. Hvordan hænger det sammen? Denne påskehilsen indeholder Niels Højlands budskab herom.

At Jesus fra Nazareth har levet er en historisk kendsgerning og altså lige så sikkert (og usikkert) som, at fx Aleksander den Store eller Christian IV eller Bismarck har levet. At Jesus fra Nazareth er død er derfor også en historisk kendsgerning, for der findes intet menneske, som har levet, der ikke også er død.

Men at Kristus er opstanden, dét er ingen historisk kendsgerning. Det var ganske vist noget, der skete i historien på en bestemt dag, på et bestemt tidspunkt. Og det skete virkelig i kød og blod og ikke i en eller anden åndelig eller spirituel forstand. Det er jo blandt andet derfor, at vi søndag efter søndag siger de helt ubegribelige ord: *Vi tror på »kødets opstandelse«* uden at vide, hvad vi skal forstå derved.

Det vi umuligt kan vide

Men derfor er Jesu opstandelse fra de døde påskemorgen alligevel ikke en historisk kendsgerning blandt alle verdens andre historiske kendsgerninger. Det skete. Det skete virkelig. Det skete i kød og blod og på bestemt tid og sted. Og alligevel er det ingen kendsgerning, og der kan ikke

engang henvises til det med den slags argumenter, der ifølge Løgstrup »ligger en religiøs tydning nær«. Intet er der, som gør påstanden mere eller mindre sandsynlig. Intet! Og alligevel tror vi!

»Troen handler ikke om det, vi ikke ved, men om det, vi umuligt kan vide«, siger digteren Søren Ulrik Thomsen. Det er gode og stærke ord, som det er nyttigt at lægge sig på sinde og mange gange tage frem og gentage for sig selv.

Sådan er det at tro

»Det, vi umuligt kan vide.« Sådan er det med Jesu opstandelse fra de døde. Sådan er det at tro.

Og det gentages hver eneste gang, vi holder nadver i den kristne menighed. »Dette er mit legeme«. »Dette er mit blod«. Sådan lyder præstens forordnede ord, hver gang han rækker oblaten og vinen til et menneske. Og hver eneste gang er dét, som vi umuligt kan vide, alligevel blevet til en vished i vores hjerte, og vi går styrkede fra gudstjeneste, parate til at lade verdens spot og vantro og alle tilværelsens åbenlyse tilfældigheder og

meningsløshed slide på vores tro, indtil den er slidt helt ned til sokkeholderne, og vi på ny kan komme i kirke for at få fyldt vores tomme kar op.

Tåbelig diskussion

Der var for et par år siden en diskussion, som satte landet på den anden ende. En præst erklærede som svar på en journalists spørgsmål, om han »troede på Gud?« »Nej, det ved Gud, jeg ikke gør«, svarede han. Og så var Fanden unægtelig løs i Laksegade. Men diskussionen var tåbelig. Præsten gik ind på journalistens spørgsmål, og det skulle han aldrig have gjort. For troen blev derved gjort til et spørgsmål, om man kunne tro på en slags Gud i det høje, der styrer verdens gang, når man samtidig lever i en moderne naturvidenskabeligt forstået verden. Som om det altså forholdt sig således, at der var engang, hvor mennesker ikke vidste så meget, som vi ved i dag, og den gang var det let at tro på Gud, men nu har vi fået videnskaben, og så er der jo ikke længere nogen særlig grund til at tro på Gud, eller så er det i hvert fald blevet helt urimeligt svært at tro på Gud, og et

»Troen handler ikke om det, vi ikke ved, men om det, vi umuligt kan

vide. Det er gode og stærke ord, som det er nyttigt at lægge sig på sinde og mange gange tage frem og gentage for sig selv.«

menneske skal gøre vold på sin forstand for alligevel at gøre det.

Vished i vores hjerte

Men at tro at Kristus er opstået fra de døde, det har altid været lige svært – for ikke at sige rent ud umuligt. Det var det for kvinderne, som kom ud til graven påskemorgen. Det var det for disciplene, som samledes bag lukkede døre i dagene efter korsfæstelsen – »af frygt for jøderne«, som der står. Og det har det været lige siden for alle slags kristne menigheder. Der er overhovedet ingen udvikling i den sag lige fra den første påskemorgen og til dagen i dag. Der er ikke noget i det, som den historiske, den videnskabelige eller hvilken som helst anden slags udvikling har gjort hverken mere eller mindre sandsynligt siden da. For det har altid været lige absolut usandsynligt.

Men menigheden samles, som den altid har gjort, i det håb, at det, vi umuligt kan vide, alligevel skal blive til vished i vores hjerte, når han går gennem lukkede døre og er midt iblandt os dér, hvor vi samles i hans navn.

Glædelig påske. ■

Tema:
»Hvem
siger I,
at jeg
er?«

- 2 Kristus er opstanden**
– påske-andagt
Af Niels Højlund
- 5 Fridag eller helligdag**
– leder
Af Hanne Kiel
- 6 Byg i verden – læg tag på en kirke**
– 16 nye kirker skyder op i Burundi med dansk hjælp
Af Bente Jensen og Ole Emming
- 8 Kristus forandrede sig – eller også gjorde Ole**
– interview med Ole Jørgensen
Af Lola Skagen
- 10 Mulighedernes mester**
– »Hvem siger jeg, at Kristus er?«
af Jacob Broholm Møller
- 12 Fra lemlæstelse til liv og lys**
– »Hvem siger I, at jeg er?«
Af Raymond Jensen
- 15 Fornemmelse af evighed**
– Kristusbilleder i kunsten
Af Elof Westergaard
- 18 Lille spejl på væggen dér ...**
– sammenhæng mellem gudsopfattelse og selvbillede
Af Conny Hjelm
- 20 3 skarpe**
– hvorfor er det så kedeligt at gå i kirke?
Af Jacob Anhøj
- 21 Vi hører godt sammen**
– stafetten er nu i Hjørring
Af Jeanne Ketilsson, Kjeld og Mary Kay Grarup
- 22 At fortælle Jesus-historier uden at tro på ham**
– portræt af Lars-Bo Andersen
Af Susanne Andersen
- 24 Global Team i Burundi**
Af Jeanette Andersen og Nille Algot Nielsen
- 25 Julius og Anders**
– mødet mellem Julius Købner og en moderne historiker
Af Jacob Anhøj
- 28 600 burmesere har brug for en præst**
– støt de danske burmesere i at blive integrerede
Af Betina Jensen
- 30 Rodbehandling**
– tilbage til rødderne
Af Lasse Åbom og Ole Lundegaard
- 31 Døbte og døde**
- 32 Forsoning – et slidt dogme ... eller nyt liv?**
– boganmeldelse
Af Martin Drengsgaard
- 34 Vi hjælper hinanden**
– AIDS-projekt i Burundi viser Guds barmhjertighed
Af Galen Carey, Delia Realmo og Bente Jensen
- 36 Jeg vil ikke være voksen**
– klumme
Af Michael Møller-Hansen

Jan Kornholt bliver præst i Købnerkirken

BaptistKirkens generalsekretær Jan Kornholt bliver ansat som præst ved Købnerkirken på Amager fra 1. august 2008 i en deltidsstilling.

I december 2007 meddelte Jan Kornholt Missionsrådet, at han ikke ønskede at fortsætte i sin nuværende ansættelse som generalsekretær på fuld tid. Siden har drøftelser ført til, at Jan genansættes i BaptistKirken fra 1. august 2008 i en deltidsstilling som generalsekretær på 60 pct. tid med en væsentlig ændret tjenestebeskrivelse. Læs på Jan Kornholts hjemmeside www.kornholt.dk/NYT om baggrunden for hans beslutninger.

Den nye ansættelse gælder til 31. juli 2010. De ændrede ansættelsesforhold skal godkendes af menighederne på Missionskomitemødet i april.

BaptistKirkens formand Finn Basnov fortæller:

– Vi havde brug for Jans tjeneste på fuld tid også i fremtiden. Vi glæder os dog over, at Købnerkirken i en tid med stor præstemangel nu får præst igen. Desuden glæder vi os over, at det er muligt at fastholde ansættelsen af Jan i foreløbig to år. Det kan sikre kontinuiteten i gennemførelsen af den omfattende forandringsproces, som vi forventer afsluttet i 2010. Til den tid vil vi have et klart billede af, hvilke ansættelser der skal være i vores fællesskab. Endelig er ændringen i generalsekretærens ansættelsesforhold i tråd med den økonomiske situation i BaptistKirken. Vi skal spare, og deltidsansættelsen vil indgå i et sparekatalog for indeværende år, som menighederne skal drøfte 11.-13. april i Rebild.

Fridag eller helligdag?

Per Bækgaard [≡] Hanne Kiel

Danskerne elsker påsken. Den er et herligt afbræk mellem jul og sommerferie. Tre fridage kan give 10 dages ferie.

Der er intet galt med ferie midt i det dejligste forår. Men hvad bliver der af helligdagene?

Årets væsentligste højtid

Menighederne fejrer typisk påsken med påskemåltid skærtorsdag og gudstjeneste påskedag. Men hvad med langfredag? Giver det overhovedet mening at fejre påskemorgen, hvis vi »glemmer«, at før opstandelsen er Jesus død for vores skyld?

Påskedag er den store jubels dag. Vi fejrer, at Gud har magten. Den dag skal der festes for fulde gardiner i en fyldt kirke. Allerhelst med både dåb og nadver. Det giver dybde til ordene om dåb til Herrens død og opstandelse.

Oplever I påsegudstjenesten i jeres menighed på den måde?

Generalforsamling på årets helligste dage

Menighederne kan med god ret mene, at spejdernes førerstævne ødelægger årets bedste fejring af Kristus. Uden spejderførerne er det et amputeret menighedsfællesskab, der fejrer påske.

Men førerstævnet får præg af påsken. I påsken kan vi forkynde død og opstandelse som nærværende realitet. Mange har på førerstævnet oplevet påsken som helligdage på trods af, at de behandlede helligdagene som alle andre fridage.

Påsken som leg?

Legende børn gennemspiller dele af virkeligheden, så de kan mærke den på egen krop. Vi må finde frem til at »lege påske«, så vi kan mærke dødens og opstandelsens virkelighed på egen krop. Jesu Kristi død og opstandelse må etableres i os som personlig erfaring.

Først da bliver påsken hellige dage for os.

»Vi må finde frem til at »lege påske«, så vi kan mærke dødens og opstandelsens virkelighed på egen krop. Jesu Kristi død og opstandelse må etableres i os som personlig erfaring af vores egen virkelighed.«

Byg i verden – læg tag på en kirke

[☰] Ole Emming og Bente Jensen [☒] Ole Emming

11 menigheder og seks privatpersoner og familier har gennem de sidste fire år støttet byggeriet af 16 kirker i Burundi med i alt 527.838 kr.

Fakta

Du kan være med til at »bygge« en kirke i Burundi

Du, din menighed eller organisation kan støtte projekt

»Byg en kirke i Burundi« med indbetaling til girokonto 902 6045 eller Danske Bank

reg.nr. 3201 konto 3201182417.

Mærk indbetalingen »Byg kirke i Burundi«.

Præst i Ruhinga menighed

Erna og Ole Emming fra Baptistkirken i Odense tilbragte sidste år syv måneder i Burundi og vil tilbringe yderligere syv måneder dér i år. Ole har senest været med til at etablere vandforsyning i Musema, men derudover har han arbejdet med at hjælpe menighederne med kirkebyggeri, både fagligt og økonomisk. Ole fortæller:

Mens vi var i Burundi i 1980'erne var jeg med til at bygge kirker for penge fra danske menigheder, og da Thomas Span-

ner i 2004 spurgte, om jeg ville koordinere arbejdet med »Byg i verden – byg en kirke«, var det let at svare: »Ja, det vil jeg meget gerne«.

Menighedskreds med virkestrang

På UEBB's »førerbunker« møder jeg Niyonkuru Fanuel, præsten i menigheden i

»Kirken er meget stor. Det har vi ikke givet megen ros for, men den optimisme, der stråler fra præsten og andre i menigheden får os til at tilgive deres »udskejlse« med at bygge en stor kirke.«

Ruhinga. Jeg spørger, hvordan det går med deres kirkebyggeri i menighedskredsen Kavya.

»Jo, det går godt«, siger han. »Vi er ved at lægge tag på.« Jeg bliver noget forbavset, for de fik først pengene for et

par måneder siden – en

Menighedsmedlemmer, der fulgte os op til vejen.

privatpersons gave på 30.000,- kr. til at bygge en kirke for.

Kavya ligger på højderne nær Bujumbura. Vi kører derud og skal gå det sidste stykke. Vejen dertil går meget stejlt nedad, og efter godt 20 minutters gang når vi kirken.

Menighedens medlemmer har selv båret mursten og sand oppe fra vejen til byggeriet, og de er tydeligt stolte af, hvad de har fået lavet på den korte tid. »Det ser godt ud. Der skal fuges udvendigt«, siger jeg, »for at modstå vejrliget her omkring.« »Ja, det gør vi i næste uge. Vi har cement til det, og døre og vinduer skal også sættes i,« lyder svaret.

Menighedskredsen tæller ca. 50 medlemmer, og der skal snart være dåb. Vi

bliver fulgt på vej og må »nyde udsigten« flere gange for at få luft – og tager afsked med menighedens medlemmer oppe ved vejen efter et dejligt besøg hos en menighedskreds, der var fuld af optimisme og virketrang.

Menighedsudskejlseser ...

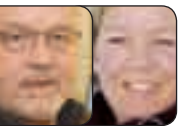
I Nyakarama er menigheden også gået i gang med at bygge en ny kirke. De får støtte fra to menigheder i Danmark. Kirken er meget stor. Det har vi ikke givet megen ros for (Lukasevangeliet 14;28-30), men den optimisme, der stråler fra præsten og andre i menigheden, får os til at tilgive deres »udskejlse«. I et stenbrud hugger de selv stenene ud og transporterer dem på hovedet hjem til Nyakarama. Mursten og vand bærer de op fra dalen, og håndværkerne får mad af menigheden som en del af deres arbejds løn. De bygger i tro, og det ser ud til, at penge til taget kan skaffes.

Præsten i Nyakarama, Ntakizana Etienne, har sit hjem i Kibati området, men bor i Kirundo. Han fortæller, han lige havde hørt, at hans hjem er blevet bestjålet af rebeller, der holder til i urskoven deroppe. Alt – tøj, køer og mad – er væk, men familien er i live, og det er han glad for.

»Vi får en kolossal hjælp. Medlemmerne er stolte og glade, når de kan samles i en pæn kirke. Hvor mange i Danmark vil være glade for at gå til gudstjeneste i et forfaldent og fugtigt »missionshus« på landet?

Eksemplerne fra de 16 menigheder viser, at hjælpen, der bliver givet, animerer menighedens medlemmer til at gøre det, de selv kan, nemlig at bruge hænder og hoved til at slæbe sand, sten og tømmer til, mens vi kan nøjes med en håndbevægelse til inderlommen eller et tryk på en tast på computeren. ■

- 85 menigheder håber på vores hjælp!
- Indtil nu har 11 menigheder og seks private bidraget til kirkebyggeri i Burundi. Nogle i fællesskab.
- Fem af byggerierne er færdige, 11 arbejdes der stadig på.
- Der er stadig 85 menigheder, der håber på vores hjælp til kirkebyggeri.
- For fuldstændig oversigt se www.baptistkirken.dk under »International Mission«.

Kristus forandrede sig – eller o

[☰] Ole Jørgensen og Lola Skagen [📺] Per Bækgaard

I denne personlige historie fortæller baptistpræst Ole Jørgensen om et liv med Kristus og om vandrigen frem til erkendelsen af, hvem Kristus er for ham i dag.

— Hvordan er Kristus for dig lige nu?

På den ene side, og det er det fundamentale, er Kristus en god ven, som jeg kan dele alt i mit liv med, også ting og tanker, som lever i mig, og som jeg ikke deler med andre. På den anden side er Han Gud, der gav sig til kende som et menneske som mig selv. Han lod sig føde ind i verden for at dele og kende menneskers vilkår. Han kender mine og andre menneskers livsvilkår. Men han valgte at dele disse vilkår, hvor jeg intet valg havde. Livet kom så at sige til mig; hvad enten jeg ville det eller ej, præcis som døden kommer til mig, om jeg vil den eller ej. Han valgte at dele disse vilkår, og med hans opgør med ondskab, egoisme og vold, sejrede kærligheden over døden. Han satte livet til for mig og os alle for at give os mod til at leve livet med Ham og for og med hinanden. Han er min ven, og Han er min Herre, som rækker mål og mening til mit og verdens liv.

Adskiller den opfattelse sig fra tidligere opfattelser, du har haft af Kristus?

Min nuværende forståelse, som jeg ikke tror, er udtryk for hverken endelig eller »så-

dan skal alle erfare det«, er blevet til gennem erfaringerne af vandrigen med Ham. For en del år siden var han nok mindre ven og mere Herre; på en strengere måde, og mit billede af Ham var nok mere præget af krav og mindre barmhjertighed og langmodighed. I andre perioder var Han nok mere bonkammerat på et ligemandsplan og mindre den Herre, som jeg ønskede havde den afgørende indflydelse i mit liv. Det var lettere at diskutere og argumentere og dermed følge de ønsker, jeg selv havde i nogle situationer; lettere end at gøre det, som jeg måske vidste, var det rigtige at gøre. Som »ligemænd« var det jo ok at følge egne ønsker.

Jeg oplever selv, at der er blevet både mere alvor og frihed med glæde i at kende Kristus. Her kan jeg med fordel benytte billedet af at flyve med drage. Uden forankring kommer dragen ikke højt op, og den bliver der under ingen omstændigheder, men flakser bare rundt. Frihed er for mig blevet valget om, hvad jeg vil forpligtes på! Ikke frihed til at gøre, hvad jeg måske helst vil, brænder for eller begejstres over.

Hvilke livsfaser har haft betydning for dit billede af Kristus?

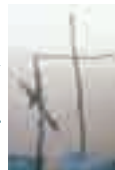
I salmedigteren, Vilhelm Birkedals salme, »Jeg så Ham som barn« (salme nr. 342 i Salmebogen for de danske baptistmenigheder), genkender jeg mig selv ganske godt. Jeg voksede op med Jesus ved hånden. Han var der altid og hørte med i drengelivets lege, med dets glæder og sorger, og dagen sluttede med bøn sammen med min mor.

Mine forældres ægteskab var ikke særlig harmonisk. Min mor var en livsglad kristen, der tog del i både baptistmenighedens og det lokale landsbysamfunds liv, på en åben og livsbekræftende måde. Min far var et tillukket menneske uden kristen praksis. Adskillige gange har jeg siddet i kirken ved siden af min mor og set og oplevet, hvordan et vanskeligt liv, der medførte tårer, igen kom til at hænge sammen. En sådan Gud var det nok værd at tjene!

Mine anfægtelser havde meget at gøre med den forkyndelse, jeg mødte på forskellige lejre for unge. Her mødte jeg en omvendelsesforkyndelse, der fortalte mig, at jeg var en fortabt synder, og mit Kristusbillede,

g så gjorde Ole ...

Tema:
»Hvem
siger I,
at jeg
er?«

»Jeg mødte en omvendelsesforkyndelse, der fortalte mig, at jeg var en fortabt synder, og mit Kristusbillede krakelerede. Den Kristus, som altid havde været der, trak sig tilbage.«

eller min gudsforståelse, krakelerede. Den Kristus, som altid havde været der, trak sig tilbage. Det tog mig faktisk en halv snes år, inden det blev klart for mig, at Han hele tiden havde været der, og at det var en forkrampet eller forkert hørt forkyndelse, der havde ført Ham bort. Hvor Han og jeg blot skulle have givet hinanden håndslag på at fortsætte sammen livet igennem, var Han pludselig fremstillet, eller i hvert fald forstået, som en ukendt, jeg skulle til at stifte bekendtskab med. Her mødte jeg Ham så igen »som mand i den modnede alder« (Birkedals vers 3, 4, 5 og 6), og vores forhold blev langt dybere, end jeg tidligere havde kendt det – jeg blev afhængig af, at Han var der. ■

Fakta

Ole Jørgensen: født i 1944. Uddannet socialrådgiver og efterfølgende præst fra Det Danske Baptistsamfunds Præsteseminarium i Tølløse. Formand for Baptistkirken i Danmark og efterfølgende en 12-årig periode som dens generalsekretær. Har virket som præst i hhv.

Odense og Lyngby Baptistmenigheder, i Broholmkirken og nu deltidspræst i Midtsjællands Baptistmenighed samt generalsekretær for Dansk Missionsråd.

Mulighedernes Mester

[≡] Jacob Broholm Møller [✉] Per Bækgaard

»Hvem siger jeg, at Han er?« Jacob Broholm Møller, præst i Karmelkirken i Aalborg, skriver i denne kronik om sin egen personlige oplevelse af, hvem Jesus er.

Gud Skaber

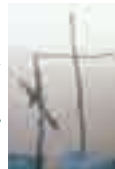
Når jeg læser skabelsesberetningen, emer det af muligheder for os mennesker. Der er frihed, men vi taler tit om Guds suverænitet; om Skaberen over for skabningen. Hvad vi ikke nævner, er relationen mellem Skaber og skabning, mellem Gud og menneske. Når Gud nævner noget, så sker det – og så bliver verden skabt – med frihed, masser af valg og potentiale til at yde vores

som medarbejdere på skaberværket. Skabelsen er »et åbent projekt«: Vi skal leve i frihed og skal selv træffe vores valg.

Det vigtigste i skabelsen er ikke frihed, men Guds kærlighed! Sand kærlighed kræver frihed for at blive erfaret. Den treenige Gud er nemlig et elskende fællesskab, og ved at give os frihed og valgmuligheder håbede Han, at skabningen ville vælge

»I Kristus oplever vi Gud som et menneske, der deltager i vores liv, ikke som en »kontrollfreak«, men som en åben og kærlig medspiller i vores liv.«

Tema:
»Hvem
siger I,
at jeg
er?«

kærligheden og fællesskabet i og med den Treenige Gud. Guds idé med at skabe os var, at vi skulle opleve den sande kærlighed i Gud ved at vælge ham til!

Sådan gik det ikke! Syndefaldet kom, og senere ser vi, at Gud faktisk fortryder skabelsen af mennesket, for deres »ondskab var stor«, og han beslutter sig for at udrydde dem. Guds sorg er stor, men så opdager Han én, der lever, som Han ønsker, nemlig Noa. Efter syndfloden fornyer Gud sin pagt med Noa – på hele menneskehedens vegne, og vi får regnbuen som tegn herpå.

Gud Søn – Jesus Kristus

Men syndefaldets konsekvenser skulle stadig overvindes, og dér måtte Gud ofre sin Søn. Derfor blev Gud menneske, og måtte leve sammen med menneskene. På den måde viser Han, at Han ikke lever i isolation uden for verden, men at Han er involveret i vores liv. Hans person er evig og ubevægelig, men hans forhold til os er bevægeligt, og netop derfor er Jesus åben og lydhør over for os og vores ønsker! Nogle gange virker det som om, at vi tror på prædestination – at Gud har lagt vores fremtid fast! Men konsekvensen af den åbne skabelse er netop, at Gud ikke har lagt sig fast på alt i fremtiden - og derfor er Han åben, også over for vores fremtid!

Det var, hvad disciplene oplevede, og netop hvad vi fejrer i påsken: At livet altid finder vej, selv gennem død og grav – steder, hvor vi ikke ser muligheder! »For mennesker er det umuligt, men for Gud er alting muligt.«

Gud som livgiver – Helligånden

Jesus forlader jorden igen for at gøre plads til Helligånden – Ham vi kalder Livgiveren! Ånden er jo den drivende kraft allerede i skabelsen, og Ånd, skaberværk og bøn hænger tæt sammen. Verden bliver skabt ved, at Gud siger det. På samme måde begynder enhver erfaring af Guds frelse som et råb fra skabelsens dyb. Paulus skriver i Romerbrevet kap. 8,22: »at alt det skabte indtil nu har sukket og stønnet som om det havde voldsomme smerter.« Det går to veje:

Skaberværket har ikke længere den helhed, som Skaberen tilsigtede, men trues af ødelæggende kræfter. Det gælder menneskeheden, men det gælder også resten af skaberværket, der er ved at bryde sammen på grund af menneskenes fravalg af fællesskab med den treenige Gud. Derfor er miljøet truet.

Skabningen sukker og stønner over det, det gør vi kristne også, men nok så vigtigt; det gør Helligånden også. Paulus skriver i Romerbrevet kap. 8,26: »Ånden selv går i forbøn for os med udsigelige sucke.«

Det betyder, at vi bliver gjort ansvarlige for skaberværket som forpagtere, men også at vi må arbejde på skaberværkets forløsning – nemlig ved Gudsrigets frembrud i vores liv.

Og vi er – i bøn – med til at få vores mester til at bruge mulighederne – også dem, vi ikke ser!

I Kristus oplever vi Gud som menneske. Et menneske, der deltager i vores liv, ikke som en »kontrollfreak«, der vil (og kan!) styre alt, men som en åben og kærlig person, der vil være medspiller i vores liv. Derfor gør Han sig selv sårbar og dør på korset.

Påskemorgen viser, at livet altid finder vej. Fra Jesus ved vi også, at Gud er åben for dig og dine ønsker for fremtiden! Derfor siger Jesus: »Bed, så skal der gives jer!« – for vores fremtid er med Gud; Han er åben for dine ønsker og bønner, ja, for din fremtid, og for Ham er alting muligt! ■

»Vi er – i bøn – med til at få vores mester til at bruge mulighederne – også dem, vi ikke ser!«

Fra lemlæstelse til liv og lys

[☰] Raymond Jensen [🗨️] Kasper Klarskov

Alting begynder og ender med Jesus Kristus. Derfor er han centrum for vores tilbedelse og tjeneste. Gennem ham og hans liv forstår vi os selv. Jesus er sand Gud og sandt menneske, og kristendommen ved mest om det at være et menneske. Læs her et bidrag over missionsstævnets tema: »Hvem siger I, at jeg er?«

Begyndelsen

Det var Guds tanke, at vi fra begyndelsen skulle være rene og lykkelige, men vi valgte valgfriheden. Vi valgte at ville have et valg. Mennesket ville være som Gud: »Vi vil være som dig, Gud; vi vil gerne være vise og have kundskab om godt og ondt«. »Er det nu klogt?«, sagde Vorherre til os. »Hvis I vil være ligesom mig, så kommer livet til at gøre ondt!« – »Ja, det kan nok være, men det er sådan, vi ønsker, det skal være,« sagde mennesket. Adams og Evas valg, da de spiste fra Kundskabens træ ved altings begyndelse, passer godt til det moderne menneske. Vi vil være selvbestemmende og træffe personlige valg. Den, som går i en andens fodspor, kommer jo aldrig til at gå forrest. Og den går ikke, tænker vi, for vi ønsker at gå forrest i vores eget liv.

Bruddet

Fra vores position forrest i geledet kan vi kigge os over skulderen og konstatere, at alle har lige ondt i livet. Paradis er tabt, og

mennesket sidder tilbage med smerten. Bob Dylan hvæser i en af sine sange: »Everything Is Broken« – alt og alle er brudt ned. Ja, det er også sådan, det føles at være menneske indimellem. Nogle gange som en intens smerte, andre gange som en murrende uro over, at livet ikke er, som det burde være. Vi tog nogle valg, som vi fortrød – og vi blev ramt af nogle valg, som andre tog, da de valgte at bryde forbindelsen til os.

Vi er ikke alene

Hver dag skal der træffes nogle valg. Og mennesket kan vælge: »Er du et menneske eller en abekat?« Hvis du er det første, har du indflydelse på dit liv! Og som kristne er vi tilmed ikke overladt til os selv. Vi er ikke efterladt på det golde triste sted, vores egne valg ville lede os til. Vorherre har ikke glemt sin skabning. Gud trækker os op af den sump, vi selv har sjasket sammen. Og vi får et nyt spor at følge, hvor Jesus går forrest og bagerst – og derfor er centrum i vores liv:

21 »Kristus led for jeres skyld.
Han er jeres forbillede,
og I skal følge i hans spor.

22 Han begik ingen synd
og sagde aldrig et usandt ord.

23 Da han blev hånet,
svarede han ikke igen,
og han truede ikke med at gøre gengæld
da han blev pint.

Han overlod alt til den retfærdige dommer.

24 Han fjernede vores synder og tog
dem med sig
da han blev hængt op på korset
for at vi kunne blive befriet for synden
og leve som Gud vil have det.
Hans sår har helbredt jer.

25 I var som en flok får der er faret
vild,
men nu er I vendt hjem til hyrden
der beskytter og leder jer.«

Det første brev fra Peter, 2:21-25

For vores synders skyld får vi her et forbillede. Den rene Kristus, som nok kunne

»Adams og Evas valg, da de spiste fra Kundskabens træ ved Ialtings begyndelse, passer godt til det moderne menneske.«

Tema:
»Hvem
siger I,
at jeg
er?«

blive vred, men som man ikke kunne tvinge til at være andet end kærlighed. Gennem Kristus har Gud anerkendt, at vi ikke ønsker at leve vores eget liv som spædbørn, der får alt serveret på et sølvfad i Paradis. Gennem Kristus tilhører vi Gud, og vi får lov at leve med, at kæmpe med, at stå ved hans side sammen med Guds elskede søn. Til gengæld er vi ikke overladt til os selv, men vi er under hyrdens beskyttelse.

Dramatisk forbillede

Det er et dramatisk forbillede, vi har i fortællingen om Jesus fra Nazareth. I den bog jeg læser lige nu indledes nadveren således: »Kristi legeme,

Fra lemlæstelse til liv og lys

*»Vi tog nogle valg, som vi fortrød
– og vi blev ramt af nogle valg,
som andre tog, da de valgte at
bryde forbindelsen til os.«*

lemlæstet for din skyld. Kristi blod, udgydt for din skyld.« (»Gilead«, Marilynne Robinson, s. 65). Det er godt at få tingene skåret ud, så de passer til virkeligheden. Den virkelighed, som overgik Jesus, var rå og brutal. Kristi legeme, lemlæstet for mig. Et vildt og blodigt billede, som lige pludselig bliver forpligtende og maner til eftertanke.

Tilbedelse og tjeneste

Alting begynder og ender med Jesus Kristus: Han er centrum og gennem ham mildnes begærets og misundelsens drifter:

»Han, som liv og lys uddeler med sin Ånd og med sit ord, han, som alt det brudte heler i sit bad og ved sit bord, Jesus Kristus, med vor glæde er lyslevende til stede.«

Baptisternes salmebog nr. 153, v. 4.

Min egen rå kynisme mødes i gudstjenesten med blide toner. Her fra Grundtvig. Jesus Kristus er vores frelser, og i fortællingerne om ham er der mod og trøst

at hente. Vi er modtagere af dåbens og nadverens gaver, når de forkyndes og deles ud i menigheden. Vi tager imod – ikke efter fortjeneste, men med bekendelse. Vi bekender, at vi ikke magter livet alene og beder Guds Ånd vejlede os. Én ting er, at vi ikke bestemmer, hvilke vilkår vi fødes ind i, men vi bestemmer selv, hvordan vi vil bruge vore muligheder. Når vi benytter vores valgmulighed til at stille os på livets side, så kan ringen slutes: Det, som blev slået i stykker, kan heles, og Guds plan med skabningen kan føres ud i livet:

Kristus skal samle alt det splittede ...

»Med viden og indsigt lod han os forstå den hemmelige plan han har lagt. Den går ud på at Kristus skal samle alt det splittede i himlen og på jorden når tiden er inde til det. Takket være Kristus har vi fået del i den opgave som vi var udsat til. Det var Guds beslutning, og han gennemfører altid sine planer«.

Paulus' brev til menigheden i Efesos, 1:8-11. ■

Tema:
»Hvem
siger I,
at jeg
er?«

Der findes tre bibelstudier til forberedelse af sommeren missionsstævne på missionsstævnets hjemmeside (kan findes via www.baptistkirken.dk):

Faderen

v/ Holger Lam
November 2007

Sønnen

v/ Raymond Jensen
Januar 2008

Menigheden (som Åndens fællesskab)

v/ Troels Thorndal
Marts 2008

Fakta

Baptistkirkens Missionsstævne 2008 finder sted 20.-26. juli. Temaet er »Hvem siger I, at jeg er?«

Fornemmelse for **evighed**

📷 Alice Hindsgavl og Mikkel Jezequel [☰] Sognepræst og forfatter Elof Westergaard

Billeder af opstandelsen styrker håbet om, at vi har »tid nok«. Kristusbilleder i kunsten.

Fig. 1. Anastasis, Chora-kirken, Istanbul

»Jeg har altid følt, at der er tid nok.« Min farfar skrev denne sætning i sine uudgivne erindringer. Sætningen har prentet sig ind hos mig, siden jeg læste den første gang. Disse ord står umiddelbart i modsætning til det forhold, at min farfar for længst er død, og

at stort set hele hans generation i dag ligger begravet på kirkegården. Vi mennesker lever alle under tidens dom, og vi undgår ikke at tage afsked med dem, vi holder af. Vi lever, som det lyder i en bøn, i »dødens mørke skygge«. Vi savner derfor ofte mere tid: Tid

til nærvær. Tid til at hele det, som ikke skulle være sagt. Tid til at rette op på de misforståelser, som opstod, og de uretfærdigheder, som skete. Tid til genoprette venskaber. Tid til forsoning. Tid til at holde fast i og udvikle det fællesskab, vi har med hinanden.

Fornemmelse for **evighed**

– Kristusbilleder i kunsten

Min farfars formulering: »Jeg har altid følt, at der er tid nok« kan i dette lys forekomme temmelig flot, som en vel luftig ordflom, men jeg deler alligevel hans fornemmelse af, eller måske rettere en tillid til, at der er tid nok. For netop det håb rejser sig af budskabet om Kristi opstandelse fra de døde påskemorgen. Det ligger i englens ord til kvinderne ved graven påskemorgen: »Frygt ikke! Kristus er opstået.«

Opstandelsens billeder

Opstandelsen og det håb, opstandelsen bringer til os, kan imidlertid vanskeligt udtrykkes gennem den menneskelige erfaring. Den står på sin vis imod det, øjet ser. Lidelsen tilkendes gerne en større grad af autenticitet, og billederne er flere. Oprejsning fra de døde, fremtidssyn og opstandelseliv er desuden for længst – tilbage i det 20. århundrede – skudt ned som fatamorganaer, der trækker blikket væk fra virkeligheden her og nu. Men vi har gennem tiderne alligevel ikke kunnet lade være med at søge at give udtryk for det kristne håb og dermed for det, som rækker ud over døden og ud over os selv. For vi har brug for billeder af håbet.

Østkirkens opstandelsesbillede

Det billede, som har gjort størst og mest vedholdende indtryk på mig, er et opstandelsesbillede, et freskomaleri i en tilbygning, et gravkapel, til en gammel kirke i Istanbul. Bygningen fungerer i dag som museum. Dette billede af opstandelsen (fig. 1), malet omkring 1320, er placeret i apsisbuen mod øst, så det er det første billede, som øjnene falder på, når man træder ind i rummet. Her skildres Kristi sejr over døden ved hans opstigning fra dødsriget. Kristus ses i billedets midte. Han har sprængt dødsrigets porte, bagbundet Satan, og trækker nu den gamle Adam og Eva op fra deres grave. Den dynamiske kraft i Kristi hænder står i stærk kontrast til den gamle Adams trætte og slappe hånd. Dette billede forsøger ikke at skabe en autentisk historisk skildring af, hvordan det nu gik for sig dengang. Det er derimod et billede, som forkynder såvel kraften i Kristi opstandelse, som det håb hans opstandelse rejser for os, som er af Adam og Evas slægt.

Kristus træder i denne fremstilling med styrke frem af dødsriget og forkynder, at vi lever efter langfredag, og at vi hører ordet og ser verden efter påskemorgen. Vi lever

Fakta

Elof Westergaard udgav i 2005 bogen *Opstandelsens billeder, Perspektiver på liv og død*, Anis.

i mellemtidens nåde. Her er tiden målt. Her skal leves nu, men der er samtidig ved Guds nåde tid nok, for det, vi har i vente, er ikke blot dødsriget og mørket, men det lys, Kristus bringer os til. Han griber fat i os.

De blomstrende marker

I Sønder Nissum kirke i Vestjylland, hvor jeg var præst en årrække, var der også et billede af Kristi opstandelse (fig. 2). Denne naive fremstilling viser såvel kvinderne, der kommer til graven påskemorgen, som soldaterne, der sidder og nærmest sover ved graven. De er tydeligvis dårligt egnede vagtfolk. Den centrale figur er imidlertid – som i Chorakirken – den opstandne Kristus. Han stiger med en fane i hånden op af graven og er omkranset af kappe og skyer.

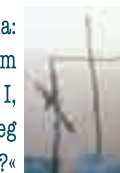
Billedet af Kristi opstandelse indgår i en række af andre scener fra Jesu liv, malet

Fig. 3. Englen i Bøvling, Vestjylland

»Vi lever i mellemtidens nåde. Her skal leves nu, men der er samtidig ved Guds nåde tid nok.«

Tema:
»Hvem
siger I,
at jeg
er?«

på den samme altertavle (Bebudelsen, Jesu fødsel, Jesu korsfæstelse og gravlæggelse og Kristi opstandelse). Disse billeder er alle malet kort tid efter reformationen. Et fællestærk er det grønne landskab, hvori Jesu liv fremstilles. Det er grønne marker eller enge fuld af blomstrende roser. Det er enkelt gjort, men den store frodighed, alt det grønne og de mange blomster, forkynder på smukkeste vis, hvordan Guds historie giver håb til vores liv. Billedet af Kristi opstandelse i Sønder Nissum kirke er kunstnerisk set ikke noget særligt, men billedet formidler alligevel på en ligefrem og enkel måde påskens budskab.

Englen i Bøvling

Det sidste eksempel, jeg vil give på en stærk forkyndelse af opstandelseshåbet, er et gravminde på Valgmenighedens kirkegård i Bøvling i Vestjylland (fig. 3). Gravmindet er en natursten, hvorpå der er udhugget en engel. Englen sidder på et gravminde sat over to mennesker begravet på netop dette sted. Englen gør ved sin blotte tilstedeværelse påskemorgens budskab nærværende. Som englen påskemorgen sad på den bortvæltede sten i Jerusalem, og dengang for snart

Fig. 2. Kristi opstandelse, Sønder Nissum kirke, Vestjylland

to tusinde år siden forkyndte for kvinderne, der kom til graven, at Jesus er opstået fra de døde, sådan bringer englen på stenen fortsat dette budskab videre.

Må sådanne fremstillinger og billeder fortsat hjælpe os til at holde håbet levende og understøtte den fornemmelse for evigheden, at der ved Guds nåde er tid nok. ■

Lille spejl på væggen dér ...

[≡] Conny Hjelm [✉] Per Bækgaard

Menneskets *gudsopfattelse* og dets *selvbillede* er egentlig to sider af samme sag, mens *troen på Gud* er en anden sag. Og dog er de indbyrdes dybt forbundne.

»At gå et skridt ad gangen til nærhed ...«

– en virkelig hændelse

Jeg har gennem to år fået lov til at tale med en kvinde, som har arbejdet med sammenhængen mellem selvbillede og gudsopfattelse. Hun har stillet sin personlige beretning til rådighed for denne artikel. Kvinden voksede op i en troende familie med gode forældre. Faderen var udadvendt og kunne til tider fylde meget, mens moderen var lidt mere genert, indtil hun lærte mennesker at kende.

Det blev klart, at kvinden havde to opfattelser af Gud. Æn, hvor han var som en god legekammerat, som man kunne betro sig til og opdage verden sammen med. Og én, hvor han var som en voksen mand.

I den sidste skikkelse havde hun brug for at holde ham på en vis afstand og at kunne kontrollere afstanden – for ellers

blev hun bange. Hun vidste ikke hvorfor, for samtidig længtes hun også efter at komme Gud nær.

Under en retræte kom glemte erindringer frem om, at faderen

»Et menneskes selvbillede er en erfaring af 'hvem er jeg?' og dannes i relation til de mennesker, som betyder mest for én.«

ikke altid respekterede grænser. Faderen var ikke ond, men ganske uforberedt kunne hun opleve sine grænser overskredet. Derfor havde hun lært at holde en vis afstand til ham både fysisk og psykisk – for at kunne vende en situation, inden den udviklede sig. Dette kendetegnede også hendes forhold til den »voksne« Gud. Han måtte gerne komme nær, men ikke for nær. Under hele forløbet mediterede hun over forskellige bibeltekster.

Vendepunktet

Vendepunktet for hende kom på en uventet måde. Gud kom – måske i skikkelse af en legekammerat – og brød hendes begrænsede gudsopfattelse. Hun drømte to drømme i træk. I den første viste Jesus sig som en kvindelig arkitekt, der ville restaurere hendes bolig. Da hun vågnede, tænkte hun: »Det må være blasfemisk.« Så kom en ny drøm. I den mødte hun Jesus som en flot mand uden de særlige mandlige kendetegn. Han var hun ikke bange for. Han var en spændende person, som hun gerne ville lære af, og som hun intuitivt vidste ville vise respekt.

Disse drømme blev begyndelsen til et ændret selvbillede og en ændret gudsopfattelse. Hun vidste nu, at Gud respekterede hende. Gud havde vist sig ganske anderledes og at bestå af meget mere, end

hun ud fra sine tidligere erfaringer havde forestillet sig. Det blev et mysterium.

Stille forandredes også forholdet til faderen. Det blev lidt enklere at stå fast og markere sig tydeligt uden at blive for bange.

Et menneskes selvbillede

– er et indre billede af, hvordan man oplever og opfatter sig selv. Det er en erfaring af »hvem er jeg?« og dannes i relation til de mennesker, som betyder mest for én. Nogle har oplevet at være »familiens sorte får«. Et sådan selvbillede kan være svært at forstyrre, hvis ikke man indgår i nye relationer, som møder én med en ganske anderledes holdning. Andre har oplevet at blive serveret og få ryddet alle besværligheder af vejen. De kan opleve dem selv som nogle, der enten ikke kan noget selv eller, som nogle, der har krav på at andre løser alle problemer. Selvbilledet nuanceres gennem hele livet i takt med nye relationer og nye erfaringer. Det kræver tid, tillid, og at et andet menneske er troværdigt.

Et menneskes gudsopfattelse

– er et indre billede af, hvordan man forestiller sig og opfatter Gud. Det handler om relationen mellem Gud og mig og dannes ud fra de erfaringer, man har fået i om-

gangen med mennesker. Derfor bliver et menneskes gudsopfattelse begrænset, for man kender ikke andre måder at indgå i relationer end dem, man selv har erfaret. Et menneskes gudsbillede bygges således op af elementer fra de konkrete erfaringer – gode som dårlige – som vi oplever, samt fra de drømme, vi har om, hvordan det kunne være, hvis alting var godt.

Et menneskes gudsopfattelse siger derfor meget lidt om, hvordan *Gud* er, men til gengæld meget om, hvilke *relationserfaringer* man har med sig i bagagen.

Guds væsen eller troen på Gud

Hvordan Gud egentlig er, breder sig langt ud over, hvad vi mennesker kan forestille os og forstå. Derfor er Gud altid meget mere end vores gudsopfattelse. Gud er meget anderledes end det, vores begrænsede forestillings- og erfaringskapacitet kan rumme. Om sig selv siger Gud jo »Jeg er«. ■

Fakta

Conny Hjelm er leder af Institut for Diakoni og Sjælesorg, Dianalund. Uddannet lærer og diakon; efteruddannelser i Norge og Danmark.

[☰] Jacob Anhøj [☒] Per Bækgaard

3 skarpe

Hvorfor er det så kedeligt at gå i kirke?

I de gode gamle dage kunne præsterne prædike i timevis, så de trætte bønder kunne få sig en tiltrængt lur under gudstjenesten. I dag er præsterne mere effektive. De fleste kan uden problemer tale en forsamling i søvn på 20 minutter. baptist.dk har spurgt tre af de ansvarlige om, hvorfor det skal være så kedeligt at gå i kirke.

Ivan Zimmermann, prædikant, familienetværksmedarbejder, [re:gen], København

»Det er ikke kedeligt at gå i kirke. Det er mere et spørgsmål om indholdet og det fællesskab, der er til stede. Min erfaring er, at hvis menigheden mangler en fælles vision, og hvis fællesskabet blot bliver til høflig omgangstone, så bliver meget af

det, som foregår, overfladisk – nogle gange med en sygelig trang til gentagelser. Traditioner kan være gode, men ikke hvis de står i vejen for den fælles stræben efter at være Jesu disciple. Derfor behøver det ikke at være kedeligt at gå i kirke.«

Lee Hansson, international pastor, Bethelkirken, Aalborg

»For mig er kirken en forsamling af mennesker, der har valgt at tro på Jesus. Gennem dette valg placerer vi os selv midt i kirken. I kirken er vi afhængige af hinanden. Det er derfor, Bibelen befaler os at handle i fællesskab. I kirken er der ikke plads til »solo-kristne.«

Hvorfor keder jeg mig så i kirken? Kan det være, at formålet med at samles ikke er i overensstemmelse med Guds formål med kirken? Derfor bliver jeg ikke opbygget, opmuntret og udrustet til at tjene Jesus. Eller måske er det min egen indstilling, der er noget galt med, så jeg ikke tror eller ikke lever efter Guds vilje?«

Jan Kaas Henriksen, menighedsrådsformand og fungerende gudstjenesteleder, Købnerkirken, København

»Når gudstjenesten opleves som kedelig, kan det skyldes, at den er kedeligt. Det sker, når det hele bliver for selvhøjtideligt og korrekt, når vi glemmer, vi er en frikirke, der ikke er bundet af liturgi og faste ritualer.

indstilling, den er gal med. Det sker, når vi møder op med en forventning om at blive underholdt. Gudstjenesten er ikke et stand-up-show, og underholdning kan aldrig blive et mål for gudstjenesten. Gudstjenesten er noget andet og meget mere. En gudstjeneste handler om at modtage, men også at give.

Men nogle gange er det måske vores egen

Synes du, gudstjenesten er kedelig, så sig, hvad du ønsker. Vi har kun de grænser, vi selv sætter.«

Vi hører godt sammen

[📷] Mary Kay og Kjeld Grarup [☰] Jeanne Ketilsson, Mary Kay og Kjeld Grarup

På årets første arbejdsdag tikker en mail ind med spørgsmål til Hjørring Baptistmenighed fra Svendborg: »Hvordan arbejder I med at styrke fællesskabet i menigheden på tværs af aldersgrupper?«

Mænd og drenge bygger biler til mandeaften.

Spontant rejser sig to modspørgsmål: »Tja, hvad gør vi?« Og »Er det noget, der skal arbejdes på?«

Før vi er nu dem, vi er, i alle aldersklasser, og vi mødes da bare og synes, at vi hører godt hjemme og sammen i menigheden.

Kirken er også børnenes

Når vi samles til gudstjeneste, er der altid en flok børn, som drøner op og sætter sig på platforms-trappen for at høre og se en

illustreret »børne-prædiken«, før hele menigheden synger »børne-lovsang« sammen – ofte med Kasper på trommerne – før man går i børnekirke nedenunder, mens de voksne bliver i kirkesalen til »voksen-pasning«.

I tidens løb har *børneklubben* inviteret sig selv på besøg hos nogle af menighedens ældre, hvor de – til saftvand og småkager – hørte om værtsfolkernes liv og hverdag.

Teenagerne holder kirke

Det sker på deres egen måde mandag aften. Derfor ser vi dem kun pletvis i det brede

fællesskab, men engang imellem indbyder de alle os andre til gudstjeneste. Så kan alt ske! I 2007 fik vi lov at døbe ni af de unge, syv fra Hjørring og to fra Hirtshals.

Fælles fødselsdagsfest og andet sjovt

Omsorgsudvalget er meget opfindsomt og står bag arrangementer, der styrker fællesskabet på tværs. Til fødselsdagsfesten sad alle – unge som gamle – til bords efter fødselsdags-måned, og der var masser af kage, balloner, fest, sang og sjove konkurrencer.

Udvalget har også arrangeret »pigeaften« for piger i alle aldre, med mændene i køkkenet eller som tjenere og underholdere. Derefter måtte pligtskyldigst en anden aften arrangeres, hvor drenge og mænd holdvis i skøn forening konkurrerede om at bygge den flotteste bil i pap!

I en årrække har vores *spejdergilde* bespist spejderfamilier og alle, som ville møde spejderfolket i et ugentligt bordfællesskab.

Øverst, de færdige biler. Nederst, menighedens mænd kræser for pigerne til dameaften.

At fortælle Jesus-historier uden a

[] Susanne Andersen [] Maj-Britt Vestergaard Knudsen

Hvorfor finder man overhovedet på at spille teater om Jesus, hvis man ikke tror på ham? »Jeg tror heller ikke på Hamlet, men derfor kunne jeg da godt tænke mig at lave teater om ham.« Sådan svarer Lars-Bo Andersen, 45 år, der har skrevet teaterforestillingen »Ifølge evangelisterne« og sat den op.

Det tre kvarter lange teaterstykke »Ifølge evangelisterne« har konfirmander, deres forældre og andre ikke-kirkevante som målgruppe. Det fortæller den dramatiske historie om Jesu liv fra dåb til opstandelse

– en slags »Jesus for begyndere«. 27. juli bliver det muligt at opleve forestillingen på årets missionsstævne.

Lars-Bos projekt er inspireret af alle fire evangelier, og flere steder er det

»Efter de glødende teenageår passede kristendommen ikke ind i mit liv mere«

En stol og en kappe er det alt, hvad Lars-Bo Andersen som selvlært skuespiller skal bruge for at genskabe stemningen de 2000 år tilbage.

at tro på ham

næsten ordret. »Jeg sad med evangelierne synoptisk sammenstillede foran mig og skrev«, fortæller han. »Jeg er vokset op i et kristent hjem, så stoffet var kendt for mig. Alligevel var der mange beretninger, jeg ikke kendte til.« Han skrev først den historiske beretning om Jesu liv. Derefter fik han også indflettet miraklerne, belæringerne og lignelserne – »de skal med for at få billedet tegnet rigtigt«.

Inger Margrethe Andersen, der er sognepræst i Bælum, har været teologisk konsulent på projektet. De er vokset op sammen med to andre søskende i et kreativt hjem. Begge forældre var lærere, og mange vil kende deres far, Børge Andersen, bl.a. fra digtning af flere elskede sange og salmer. Det er ikke mærkeligt, at det med ord er blevet en naturlig del af børnenes liv.

Jesu liv er god dramatik

Lars-Bo holder af at spille i de gamle Middelalderkirker. De giver en god kulisse til for-

»Historien om Jesus er en god historie ...«

tællingen om Jesus. Sammen med en stol og en kappe er det alt, der skal til for at genskabe stemningen de 2000 år tilbage. Lys og musik er udeladt, men lige nu arbejdes der på at tilføje musik, så man kan vælge en forestilling med eller uden musikken.

Jesu liv er god dramatik. Det er det, der er inspirationen for Lars-Bo. Fristelsen i ørkenen og Johannes Døberens henrettelse er spændende og har en voldsomhed, der skaber dramatik og godt teater. »Historien om Jesus er en god historie«, understreger Lars-Bo. »Den barmhjertige Samaritaner« og »Den fortabte Søn« er lignelser, der selvfølgelig skal med i en opsætning om Jesu liv. Også belæringerne fra bjergprædiken og miraklerne – som opvækkelsen af Lazarus og helbredelser – er centrale og må ikke udelades.

Tæt på og langt væk

Lars-Bo lever stadig i Aalborg, men åndeligt har han bevæget sig langt væk fra barndommen i et kristent hjem og ungdommen som overbevist kristen med tungetalende venner. »Jeg har meldt mig ud af BaptistKirken«, fortæller han. »Efter de glødende teenageår passede kristendommen ikke ind i mit liv mere. Jeg

begyndte at studere videnskab og andre filosofier og fandt ud af, at jeg ikke kunne bruge kristendommen til noget. Ja, den har helt ærligt ikke gjort ret meget godt i de 2000 år, den har været ved magten. Dens eksklusivitet passer mig ikke. Jeg mener, der er mange måder at forstå verden på. Kristendommen er en god historie, men ikke mere«, slutter han vores samtale.

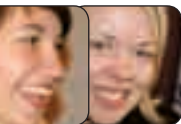
Fakta

Lars-Bo Andersen er født i Aalborg i 1962, døbt i Karmelkirken 1976, udmeldt af Karmelkirkens Baptistmenighed 2004.

Lars-Bo har ingen formel skuespilleruddannelse, men er oplært gennem højskoleophold og dramakurser. Han har siden 80'erne spillet teater i Aalborg; især på »Det hemlie teater«, hvor han bl.a. har haft flere hovedroller. Desuden har han instrueret, været dramapædagog og underholdt ved fester.

Skuespillet kan han ikke leve af, så indimellem har han måttet tage andet arbejde, men hele tiden vender han tilbage til det, han brænder for.

Lars-Bo er far til Nicola (16 år) og Luna (14 år). ■

I de udsendtes fodspor

[≡] Jeanette Andersen og Nille Algot Nielsen [📷] Christine Strøm

Global Team er landet i Burundi, som er første stop på den store verdensturné. Teamet har besøgt alle Baptistkirken i Danmarks udsendte medarbejdere i løbet af det 6 uger lange besøg, hvor de unge har fulgt de udsendte i deres arbejde.

Klokken er 08.40, og vi bliver mødt med en trykkende fugtig varme; næsten som i et tropehus i Zoologisk Have – og så bilder folk os endda ind, at det er en kølig morgen. Vi er med Solveig Nielsen ude at besøge Burundis Børn. Det gør stort indtryk på os at opleve, hvordan en familie for 500 kr. om året kan give et barn skolegang, tøj på kroppen og om nødvendigt – lægehjælp. Nogle gange kan de endda få pengene til at strække, så flere af familiens børn kan komme i skole.

Sammen med »Dutabarane« (= vi redder hinanden, se s. 34) besøger vi i et par dage HIV-smittede og AIDS-syge i deres hjem. Dutabarane er et netværk af 29 kirkesamfund, der gør fælles front i kampen mod HIV/AIDS. Det er svært at sætte ord på, hvor stor betydning et besøg og et håndtryk kan gøre for et menneske i nød, og vores hjerter blev ramt – ikke mindst af en taknemmelighed over, at vi har det så godt.

På vej mod Musema

Herefter går turen til Musema, hvor vi skal besøge Ole og Erna Emming i det gamle

missionærhus oppe på højen. Vejene er smalle og snoede og muligvis en smule mere bumpede end i Burundis hovedstad Bujumbura, men foran os venter nogle fantastiske naturnaturoplevelser. Vi følger Ole og Erna i nogle af de projekter, de har gang i.

I 2007 igangsatte Ole et vandprojekt, som skulle forsyne hospitalet, skolen og resten af byen med rent drikkevand. Udarbejdelsen af selve vandværket blev færdiggjort inden for seks uger, og vandprojektet har været så stor en succes, at man overvejer at lave et lignende projekt andre steder.

I samarbejde med en gruppe kvinder fra Ringsted har Erna påbegyndt et tøjuddelingsprojekt i Musema. Kvinderne i Ringsted strikker tøj, og Erna søger for, at det bliver delt ud til de fattigste familier. Forældrene er glade for Ernas hjælp, da der er et stort behov for tøj til børnene.

Det har været lærerigt for os at følge at følge nogle af de mange projekter, som er med til at gøre en stor forskel for befolkningen her.

Du kan følge teamet og læse mere om deres oplevelser på www.globalteam.dk ■

Julius og Anders:

Missionæren og agnostikeren

Arkiv [≡] Jacob Anhøj

Halvandet århundrede skiller dem. Den ene rejste Europa tyndt til fods og i kolde hestevogne for at forkynde evangeliet, den anden tager bilen til sommerhuset for at slappe af med familien. Hvad har en baptistmissionær fra 1800-tallet at sige en moderne, dansk agnostiker?

De to, Julius Købner og Anders Damgaard, mødtes i efteråret 2006, kort tid efter Julius' 200 års fødselsdag. I anledning af Julius' fødselsdag havde Købnerkirken bedt historikeren Anders Damgaard skrive en artikel om Julius Købners liv. Opgaven greb om sig og endte med i alt 10 artikler, der udkom på Købnerkirkens hjemmeside i løbet af vinteren 2006/2007.

Et møde af mere personlig karakter
baptist.dk satte Anders Damgaard stævne på 90'eren, det legendariske værtshus på Frederiksberg, til en snak om det »historiske« møde. Anders fortæller:

»Jeg kendte ikke til Julius Købner, før jeg blev spurgt om at skrive hans historie. Men det gik hurtigt op for mig, at her var

Julius Anders
1800-tallet 2008

Ordforklaring: Agnostiker: Et menneske der ikke mener, at gudserkendelse er mulig.

»Det er mit indtryk, at baptisterne på Julius' tid var langt mere udfarende og i højere grad optaget af at vinde sjæle, end de er i dag.«

– Anders Damgaard

en god historie om en spændende person. Julius Købners person fascinerer mig. Hans historie er ganske elementært spændende og greb mig. Han var en mand med mange lag, og samtidig levede han i en spændende tid, hvor samfundet udviklede sig med rivende hast.

Julius Købner er blevet kaldt den danske baptises fødselshjælper. Han var til stede ved Lersøen den iskolde, blæsende morgen sidst i oktober 1839, hvor de første danske baptister blev døbt. I virkeligheden var Julius sammen med sine kolleger Oncken og Lehmann fødselshjælper for hele den moderne europæiske baptisme. Denne »officielle« baptisthistorie er blevet fortalt mange gange og er i sig selv spændende. Men mit møde med Julius var af mere personlig karakter.

Et menneske som os andre

Gennem Julius' egne breve og skrifter, hans venners og medarbejders karakteristikker og hans egen datters erindringer mødte jeg på samme tid en stor mand og et menneske som os andre. Som datteren Ruth skriver om sin far: »Oftentimes viste han i Dagliglivets Ting stor Raadvildhed, deroverfor

stod hans Sikkerhed i Ord og Skrift.« Hans betydning for den europæiske baptisme kan ikke overvurderes. Og hans flid og arbejdsomhed var nærmest rystende.

Men det er også om denne store mand, vi hører, hvordan han som ung på den mest romantiske vis stikker af med sin elskede Juliane og gifter sig mod forældrenes vilje; og hvordan han sidst i livet klarer sig som enlig far til den lille Ruth. Det er livshistorie med noget på hjerte – også for nutidens danskere.

Jeg er ikke troende, men er vel nærmest det, man kalder en agnostiker. Det vil sige, jeg afviser ikke Guds eksistens. Jeg tillader mig blot at tvivle. I min søgen efter at forstå personen Julius Købner tror jeg, at det har været til min fordel, at jeg ikke er kristen. Jeg har så at sige kunnet betragte ham lidt på afstand.

»For at fremstå som et alternativ til det materielle skal baptisterne ud på gaden og være synlige.«

– Anders Damgaard

En meget demokratisk kultur

Hvad angår baptisterne må jeg tilstå, at jeg før artikelserien havde et meget overfladisk kendskab til dem og deres historie. Min indtryk baserer sig dels på de kilder og bøger, jeg har læst, og de få baptister, som jeg har mødt på min vej. I mødet med baptisterne har jeg mødt en åben og meget demokratisk kultur. Alene det, at i lader en ikke-troende som mig skrive om en af jeres kirkehistories hovedpersoner, viser jo en stor åbenhed. For et mindre kirkesamfund som jeres er der altid en fare for at virke lukkede over for det omgivende samfund. Så jeg vil kun opfordre jer til at værne om denne åbenhed.

»Gå ud og forkynd Guds ord«

Hvis Julius havde levet i dag? Min fornemmelse er, at han var et meget moderne og nysgerrigt menneske. Et menneske, der orienterede sig mod sin samtid og forholdt sig aktivt til de ændringer, der skete i den. Og så var han ikke fordømmende. Han havde et meget tolerant livssyn og et skarpt blik for sine egne og sine medmenneskers svagheder.

Så på den baggrund ville han måske

Julius Købner

Født 11. juni 1806 i Odense, død 2. februar 1884 i Berlin, håndværker, digter, forfatter, opfinder, prædikant, missionær, ægtemand, far.

sige, at det danske samfund anno 2008 er alt for optaget af de materielle goder og for lidt præget af åndelige værdier. Da han var et moderne menneske, ville han sikkert have sin egen WebBlog, hvorfra han kunne forkynde sine budskaber. Til BaptistKirken ville han måske sige, at den skulle gå ud og forkynde Guds ord blandt de ikke-troende. Det er nemlig mit indtryk, at baptisterne på Julius' tid var langt mere udfarende og i højere grad optaget af at vinde sjæle, end de er i dag.

Anders Damgaard

Født 22. september 1963 i København, sygeplejerske, cand.mag. i historie og retorik, agnostiker, ægtemand, far, forfatter til *Historien om Julius Købner*.

Baptistkirken, et alternativ til det materielle

Inden samtalen med Anders Damgaard slutter, er der lige et spørgsmål, der trænger sig på: *Er der brug for baptister i dagens Danmark? Eller sagt på en anden måde: Hvordan kan BaptistKirken have relevans for moderne danskere?*

BaptistKirken og andre kristne kirker har så absolut relevans for den moderne dansker. Jeg vil ligefrem mene, at BaptistKirken ved at være meget mere udfarende

Fakta

Læs hele Anders Damgaards artikelserie om Julius Købner på www.koebnerkirken.dk sammen med baggrundsartikler og en del kildemateriale.

og ved at åbne sig mod det øvrige samfund kan vise, at der er andet og mere end det materielle, der giver mening i livet. Selvom jeg ikke er troende, mener jeg, de senere års velstandsstigning i Danmark har affødt en åndelig tomhed hos mange danskere. Selvom vi køber nok så mange fladskærme, computere og andet grej, tror jeg stadig, der vil være en søgen efter en dybere mening med livet, som rækker ud over den daglige trummerum. Men for at fremstå som et alternativ til det materielle skal baptisterne ud på gaden og være synlige. Hvis det ikke sker, er der en stor risiko for, at BaptistKirken fremstår som en sekt i almindelige, ikke-troende danskeres øjne. ■

600 burmesere har brug for præst

[≡] Betina Jensen, projektkoordinator i KIT [🗨] Hans Henrik Lund, leder af KIT

Burmeserne i Danmark skal integreres ordentligt i det danske samfund. Og de skal bevares i troen på Gud. Det er to brændende ønsker for Khin Maung. De 600 kristne burmesere har brug for at fejre gudstjeneste på deres modersmål, da de fleste bedst forstår chin (det mest udbredte af flygtningenes lokalsprog) eller burmesisk og har svært ved det danske sprog. Derfor har de brug for burmesiske præster.

Khin Maung er 35 år og bor i Varde med sin kone Sui Hniang Mang og deres ni måneder gamle datter. Parret er født og opvokset i Burma, men har boet i flygtningelejr i Malaysia, inden de kom til Danmark for lidt over to år siden. Khin arbejder i dag på Vestas i Varde, hvor han pakker vindmøller til transport. Han er færdig med danskundervisning modul III (DU3) og taler godt dansk og engelsk. Han vil gerne videreudanne sig på aftenskole.

Han var uddannet som skolelærer i Burma, hvor han underviste i burmesisk, chin og matematik. Samtidig var han børnekirkelærer og rejste rundt og underviste i kirkerne. Han brænder for at undervise og har specielt de unge på hjertet. Han synes, det er vigtigt, at den første og næste generation af burmesere i Danmark bliver udfordret til at tage ansvar for deres liv, uddannelse, familie og for at blive ordentligt integrerede. »En af udfordringerne er at vælge fra og til på rette tidspunkter, når

vi står over for alle de nye tilbud, vi bliver mødt med i Danmark«, mener Khin Maung.

Undervisning

»Der er mange grunde til, at vi har brug for en burmesisk præst i Danmark«, siger Khin Maung og forklarer: »I Malaysia havde vi et kristent fællesskab og præster, der talte vores sprog. Vores liv var meget hårdt på grund af undertrykkelse, fattigdom og uvished for fremtiden. Vi havde ikke let ved at komme i kirke, for vi skulle arbejde. Men det var i kirken og i det kristne fællesskab, vi fandt hvile og kærlighed, og hvor vi delte Guds ord, fik undervisning og opmuntrede hinanden.«

Burmeserne har ikke gennemlevet udviklingen til et moderne samfund. De er taget ud af en traditionel kultur og sat i en moderne kultur i Danmark. »Vi har derfor brug for undervisning, som kan give os indsigt og forståelse, så vi ikke bare bliver slaver af den moderne kulturs mange fristelser«, siger Khin Maung.

Guds ord på modersmålet

»Vi har brug for at få Guds ord på vores eget sprog«, fortsætter han. »Der er ingen uddannede præster blandt de 600 kristne burmesere, som er i Danmark i dag. Selv om vi får gudstjenesterne oversat, er det svært at vide, om man forstår alt og får Bibelens ord ind i sit liv. Det er altid lettest at bede og lovprise på sit oprindelige sprog. For børnene bliver det måske anderledes.«

»Vi har brug for én, som har tid til at være præst for os, og der har det som et arbejde at forstå samfundet og kulturen, både vores oprindelige kultur og den danske. Vi har brug for den dybe betydning af Guds ord på vores modersmål, for at det kan ændre os«, siger Maung og fortsætter: »Samtidig sætter vi stor pris på at være i det kirkelige fællesskab i BaptistKirken, for dér lærer vi den danske kultur, fællesskabet med mennesker og Guds ord i praksis at kende.« ■

*Sommerhygge mellem mor og barn
i praktisk bæresele.*

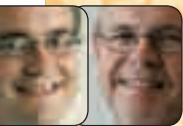
Khin Maung er formand for den kulturelle Chin-organisation i Danmark og er samtidig en af ledere af Chin Christian Fellowship Denmark. Herigennem arbejder han med at opbygge kirkelige fællesskaber, som burmeserne kan deltage i. Chin-lederne lytter til flygtningenes behov, skal have føling for undervisning og uddannelse samtidig med, at de arbejder på at bygge broer til danskere.

Støt en burmesisk præst

Med din økonomiske hjælp vil BaptistKirken invitere præster på kortere eller længere ophold i Danmark. Her skal de undervise, prædike og være præster for de 600 burmesere, primært baptister, som opholder sig i Danmark. De er fordelt på ni lokale grupper spredt ud over landet. Hvert år kommer der 150 flere FN-kvoteflygtninge fra Burma til Danmark, så opgaven bliver ikke mindre. Pengene går til transport, kost og logi, løn, rejseomkostninger og administration af besøgene.

En del af pengene vil gå til hjælp til at holde stævne for burmeserne på Bornholm i sommeren 2008. Her bidrager BaptistKirken bl.a. med hjælp til planlægning og undervisning af børnene og de unge.

Behov i 2008: 120.000 kr. **Mærke for indbetaling:**
»Burmesisk præst« Giro konto nr. 902 6045 eller Danske Bank
reg.nr. 3201 konto nr. 3201182417

Rodbehandling

[☰] Ole Lundegaard og Lasse Åbom [🗨️] Per Bækgaard

Ole Lundegaard og Lasse Åbom finder i denne serie tilbage til rødderne af den strømning i troen, vi kalder *baptismen*, fra 1500-tallet og til i dag.

1. Jesu disciple
2. Nøglen til skriften
3. Kirke er mission
4. På de fattiges side
5. Forsonet fællesskab
6. Økonomisk solidaritet
7. Fredsstiftere

Nøglen til Skriften

Princippet, at Bibelen *alene* er rettesnor for kirkens liv og lære, er Reformationens vigtigste fortjeneste.

Princippet var et opgør med to katolske principper, nemlig at Bibelen *sammen med* kirkens tradition er højeste myndighed samt at det er præsteskabet, der i realiteten har monopol på at tolke skriften. Nu blev Bibelens skrifter oversat fra græsk, latin og hebraisk til forskellige moderne sprog og åbnede vejen for en folkelig deltagelse i tolkningen af Bibelen. Samtidig blev det slået fast, at kirken i enhver historisk skikkelse står under, ikke over, Bibelen.

Begynd altid med Jesus

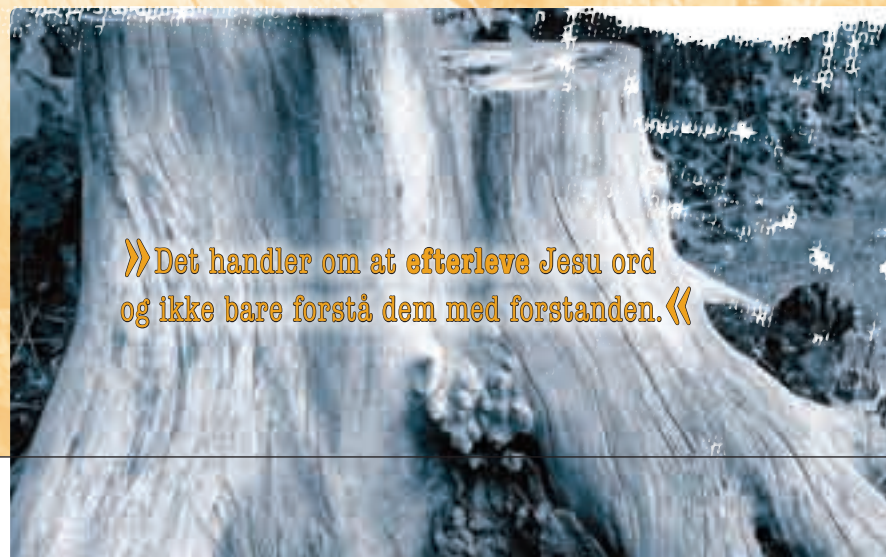
Dem, der mest radikalt efterlevede disse principper, var anabaptisterne (de første baptister), og især på ét punkt adskilte de sig fra fx lutheranere og calvinister. Anabaptisterne fastholdt, at der kun er én nøgle til at lukke skriften op, nemlig Jesus Kristus, og alt i skriften skal ses i lyset af Guds endelige åbenbaring af sit væsen og

sin vilje i ham. Til tidens meget diskuterede emner hørte fx krigsførelse, soldater-tjeneste, bankvirksomhed (!) og naturligvis dåb, nadver og kirke/stat-spørgsmålet. Anabaptisterne kritiserede de andre reformatorer for at *springe over Jesus*, hvor det passede dem, og argumentere for fx krigsførelse ved at henvise til tekster fra Det gamle Testamente. Nej, man bør begynde med Jesus og ikke bare forsøge at passe ham ind, når det passer i ens kram!

Bibelen ud af klasseværelset

Alle spørgsmål om kristen tro og liv skal altså afgøres i lyset af Jesu liv og lære,

død og opstandelse. Samtidig hævdede anabaptisterne, at det snarere handler om at *efterleve* Jesu ord, end blot at forstå dem rent forstandsmæssigt. De bragte teologien ud fra den akademiske verden og ind i hverdagslivet, idet de spurgte, hvordan vi konkret, her og nu, kan være efterfølgere af Jesus. De tog bibelstudiet ud af klasseværelset og ind i menighedslivet. Derfor var studiet af Bibelen og samtalen om ordenes betydning – set i lyset af Jesu liv og lære, død og opstandelse – centralt i deres menighedsliv. I denne arv ligger en alvorlig udfordring til moderne baptisme. ■

» Det handler om at efterleve Jesu ord og ikke bare forstå dem med forstanden. «

Redaktion

Anne Marie (Rie) Andersen (redaktør)
Baptistkirken i Danmark
Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S
Direkte tlf. 3234 0534
rie@baptist.dk

Lola Skagen – Tlf.: 9832 2101
skagen@gvdnet.dk

Sarah Basnov – Tlf.: 5091 0407
ssb85@db.s.dk

Bent Hylleberg – Tlf.: 5918 5195
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel – Tlf.: 3190 8190
hanne_kiel@hotmail.com

Lone Møller-Hansen – Tlf.: 5695 1015
m-h@mail.dk

Michael Møller-Hansen – Tlf.: 2945 9588
moller.hansen@gmail.com

Jacob Anhøj – Tlf.: 2126 2527
jacob@anhoej.net

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri

V-Print, Holstebro.

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Oplag: 3500

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen.
Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Næste nummer udkommer 2. maj (blad nr. 3)
Nr. 4 udkommer 20. juni – deadline 1. maj 08
Nr. 5 udkommer 8. aug. – deadline 12. juni 08

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708.
Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-15.
Fax: 3259 0133.
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed.

Dødsfald og nydøbte kan indberettes til Sekretariatet. Gudstjenestetidene bliver trykt i BaptistKirkens elektroniske nyhedsbrev. Bladet kan også modtages på kassetebånd. Henvendelse til Sekretariatet.

Døbte og døde

Døbte**Tølløse**

10.02.08: *Hanne Martin-Lêgene*, f. 29.09.1972.

Viborg

18.11.07: *Tabita Cote*, f. 06.02.1989.

Døde**Hjørring**

Hardy Hylidig, født 02.05.1937,
døbt 10.04.1955 i Brovst, døde 29.01.2008.

Hanne Mølgaard Andersen, født 09.06.1954,
døbt 31.08.2003 i Pinsekirken i Aalborg,
døde 31.01.2008.

Holbæk

Lucie Marie Lønholdt Juhl, født 28.12.1951,
døbt 16.04.1995 i Holbæk, døde 27.12.2007.

Karmelkirken

Inger Marie Mortensen, født Nielsen, født 22.12.1927, døbt 19.03.1944, døde 20.12.2007.
Aase Kristiansen, født Thingbak,
født 16.01.1945, døbt 02.12.1962 i Østervrå,
døde 11.01.2008.

Korskirken

Svend Persson, født 15.07.1921, døbt 13.10.1935 i Salemskapellet, døde 13.12.2007.

Kristuskirken, København

Inga Martha Hedwig Møller, født 25.09.1921,
døbt 13.04.1941 i Kristuskirken,
døde, 26.01.2008.

Ester Wilhelmine Jensen, født 03.09.1912, døbt 17.02.1929 i Kristuskirken, døde, 13.02.2008.

Randers

Rigmor Kirstine Jensen, født 20.09.1920,
døbt 24.10.1938 i Sæby, døde 29.01.2008.

Svendborg

Bjarne Møller Jørgensen, født 21.08.1947,
døbt 19.11.1961 i Viborg, døde 25.01.2008.

Tølløse

Ellis Seidelin Nielsen, født 16.04.1943,
døbt 10.04.1960 i Tølløse, døde 27.12.2007.

Østhimmerland

Møller Christensen, født 25.10.1917,
døbt i Østervrå 13.09.1931, døde 31.12.2007.

Trænger din dag til rytme?

I denne måned udkommer Søren P. Grarups bog »Dagsrytme – Tidebøn og Bibel-meditation til personligt brug«. Tidebønner er faste bønner, der hører til på bestemte tider af døgnet og giver dagen en god rytme. Bønnerne i bogen består overvejende af salmer fra Det gamle Testamente, kombineret med bibelmeditation og oplæg til personlig bøn. Inspirationen til bogen fik Søren P. Grarup selv fra en retræte, hvor han oplevede tidebønners funktion i praksis. »Skrevne bønner er ikke noget, vi frikirkefolk har tradition for at bruge; vores bønner synes tværtimod at skulle være så spontane som mulige. Det var derfor en anderledes måde at bede på, end jeg var vant til – men stærkt frigørende for sjælen«, fortæller Søren P. Grarup. »Når du når til dagens slutning er hele dit liv, familie, menighed, verden blevet omsluttet i bøn.«

»Dagsrytme« er oplagt at bruge sammen med en Bibel og en salmebog og passer lige til jakkelommen, baglommen eller rygsækken. Den vil være en god ledsager på pilgrimsvandring eller i forbindelse med retræte, men vil også være rar at have i hånden i en travl hverdag, hvor tiden til bøn er knap. »Dagsrytme – Tidebøn og Bibel-meditation til personligt brug«.

- Søren P. Grarup. Unitas Forlag, 2008,
1. udgave, 1. oplag, hæfte ca. 24 sider. Pris: 40,- kr.

Spændende udfordringer i Frederikshavn

Frederikshavn Baptistmenighed, der tæller små 100 medlemmer, har i knapt et halvt år været uden præst. »Det er en udfordring«, fortæller menighedsrådsformand, Rikke Lundholm, »men også spændende.« Den unge og forholdsvis uerfarne menighedsrådsformand har i hvert fald fået sin ilddåb, ligesom mange andre af menighedens medlemmer. »Det lader sig gøre, bl.a. fordi vi har så mange ældre og erfarne medlemmer – i menigheden og i menighedsrådet – som kan lære os unge op. De har en uvurderlig viden, som de giver videre. Uden dem ved jeg ikke, om vi kunne få mod til det her«, siger Rikke Lundholm. Hun oplever dog, at hele menigheden er rykket tættere sammen og i flok løfter de opgaver, der er. »Alle er utroligt villige til at hjælpe og give en hånd med, og det bliver positivt bemærket, hvilken indsats de frivillige yder. Det er med til at give energi til at fortsætte«, slutter Rikke Lundholm, der ser fortrøstningsfuldt på fremtiden og den lærerige proces, som menigheden befinder sig i.

Forsoning – et slidt dogme ... eller

[≡] Martin Drengsgaard [📷] Kasper Klarskov og Søren S. Kjeldgaard

Få idéer er mere centrale i den kristne tro end læren om forsoningen. For mange forbliver forsoningen imidlertid blot en idé – et dogme, som vi kan have svært ved at relatere til. Ifølge den amerikanske teologiprofessor Scot McKnight skyldes det, at forkyndelsen ofte er blevet afsporet, så forsoning handler mest om det individuelle syndige menneskes himmelfart. Det er uheldigt! I to bøger søger han at genfinde, hvad ordet »forsoning« betyder i lyset af kirkens historie og den bibelske fortælling.

Forsoning betyder *genetablering af tabte relationer*. Det er ikke nyt i forhold til traditionel reformatorisk lære. Forståelsen af forsoning har imidlertid brug for at blive mere end blot retfærdiggørelse af tro – dvs. at se Jesus som forsoneren, der stedfortrædende dør og tager straffen for min synd.

Sande og nærværende fællesskaber

McKnight argumenterer for, at forsoningen har et større formål. Forsoningen inviterer mennesker ind i en livgivende relation med den treenige Gud. Her oplever mennesket at blive helbredt på fire områder. I forhold til Gud, i forhold til sig selv, til sine medmennesker og til verden. En helbredelse, der skaber sande og nærværende fællesskaber modsat konstruerede og kolde fællesskaber skabt af individualister. Denne forståelse af forsoning er dynamisk. Der sker noget, mennesket og menneskeheden forbliver ikke den eller det samme,

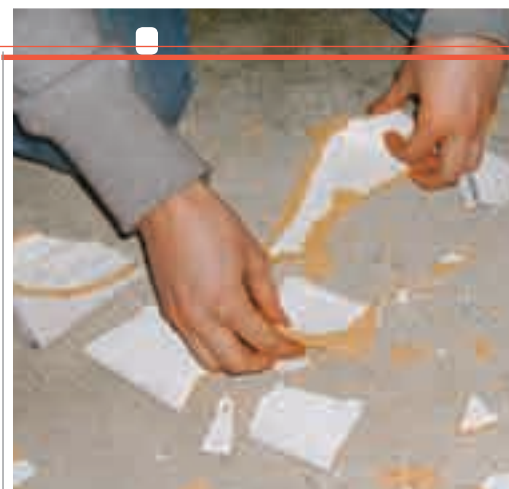
men kaldes til at tage del i forsoningen og opgive individualismen.

Vi har brug for en bredere forståelse

Hvor reformatorerne grundlæggende fortolkede forsoningen ud fra retfærdiggørelsen, så forstår McKnight forsoningen i lyset af kirkefaderen Irenæus (130-200). Irenæus beskrev Guds gerning på følgende måde: »Kristus blev som os, for at vi skulle blive alt det, han er«. Denne sætning giver rum for en bred forsoningsforståelse, som rummer alle de vigtige bibelske aspekter.

Her finder forsoningen sted i det øjeblik, Gud vælger at blive menneske sammen med os:

- når vi ved korset oplever, at Gud er tilgivende, og vi er retfærdiggjorte.
- når Jesus sejrer over døden og inviterer os med i sejren.
- når vi bliver befriet fra dødsfrygten og dermed frygten for vores medmennesker.

- når vi forsoner os med os selv og opgiver kampen om selvhævdelse.
- når vi deltager i Guds mission om at skabe livgivende fællesskaber på tværs af grænser og skel, hvori vi og andre oplever at blive befriet fra undertrykkelse og uretfærdige systemer.
- når vi bliver en del af og indlemmet i Kristus.

nyt liv?

»Vi har meget at miste, hvis vi taber forsoningen på gulvet.«

Fakta I

A community called atonement, 2007, Abingdon Press, U.S., eLounge pris 95,- kr.
Embracing Grace, 2005, SPCK Publishing, eLounge pris 125,- kr.
Af Scot McKnight: Bøgerne kan købes på www.elounge.com

Fakta II

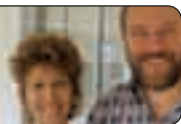
Martin Drengsgaard er cand.theol. og kommer i [re:gen].

Vi må ikke miste forsoningen

Jeg er overbevidst om, at McKnights tanker er vigtige for vores generation. Vi er mange, der væmmes over en ensidig og misforstået tale om Guds vrede og fortabte syndere. Vi har derfor været fristet til at kaste ordet »forsoning« i graven til fordel for en ensidig »gudsrige«-centreret teologi. En teologi, hvor troen rent faktisk gør en forskel i men-

neskers liv her og nu, og Gud er andet og mere end vrede. Imidlertid har vi meget at miste, hvis vi taber forsoningen på gulvet. Derfor er McKnights bøger vigtige indslag i debatten om, hvad der præcist hændte, da Gud tog bolig iblandt os, døde på et kors og stod op. Bøger, der forhåbentlig vil forme kirken, så den begynder at invitere mennesker ind i nærværende og ukonstruerede fællesskaber af kærlighed. ■

Dutabarane: Vi hjælper hinanden

[≡] Galen Carey, Delia Realmo og Bente Jensen [☒] Morten Kofoed og Stine Algot

BaptistKirkens store AIDS-projekt i Burundi er kommet godt fra start i fem provinser.. Det er håbet, at alle 14 provinser i Burundi og alle kirker kan blive aktive for at stoppe den epidemi, der hver måned dræber tusinde.

Hendes tro overrasker mig

Vi besøger en ung, enlig mor på 18 år, som havde bragt sin syge søn til hospitalet. Han er otte måneder gammel og ligger på et snavset underlag. Selv er han også meget, meget snavset, og fluerne sværmer om ham. Hans hoved er meget stort. Moderen ser ud, som om hun lever på gaden, men hun har et dejligt smil og varme udtryksfulde øjne. Jeg spørger moderen, hvorfor hun er kommet til hospitalet, og hun forklarer mig symptomerne på sønnens sygdom. Overraskende nok er det ikke på grund af

drengens store hoved. »Hvad hedder din dreng?«, spørger jeg – og jeg får at vide, at navnet betyder »Gud er Mægtig«. Hendes navn betyder »Gud er Nær«. Jeg er overrasket over sådanne kraftfulde navne og hendes situation, og jeg spørger hende, om hun tror på meningen af disse navne – er Gud almægtig? Uden tøven svarer hun ja! Hendes svære situation får hende ikke til at tvivle på Guds almagt.

Hvad forventer hun af hospitalsopholdet? Naturligvis ønsker hun, at hendes søn bliver rask, og jeg beder hende beskrive, hvad »blive rask« er for hende. Hun håber, at hans hoved vil få normal størrelse, men hvis ikke, håber hun, han vil blive lykkelig. Sådan kan et godt liv opfattes, ikke bare fravær af sygdom!

»Hendes stærke tro overrasker mig, men Guds almagt måles ikke på, hvad han gør eller ikke gør for os. Hans nærhed bestemmes ikke af, om vores bønner besvares eller ej. Jeg bliver mindet om, at Gud er Gud, både »Mægtig« og »Nær«. Jeg bliver meget rig denne dag, fordi jeg gennem denne kvinde oplever Guds nærvær«,

fortæller Delia Realmo, som er gift med Galen Carey, der er leder af BaptistKirkens AIDS-projekt. Delia bruger meget af sin tid på at besøge hospitaler og på at oplære andre i omsorgen. 70 % af patienterne på sygehusene er indlagt på grund af AIDS eller følgesygdomme deraf.

De lærer mig barmhjertighed

Delia fortsætter: »Mit syn på liv og på helbred bliver udfordret, når jeg besøger hospitalet. Det består af en række selvkonstruerede huse, som er åbne i begge ender. Sengene står i lange rækker og er fyldt med patienter og de medhjælpere, der tager sig af dem.

Der er ingen forplejning. Patienterne skal selv medbringe linned og moskitonet, hvis de har. Slægtninge og venner skal sørge for mad og drikke, og de, der ingen slægtninge har, er afhængige af, at andre vil hjælpe dem, men den afrikanske kultur er sådan, at folk deler med hinanden, hvor lidt de end har. »Det er for mig en lære i barmhjertighed«, siger Delia.

Hele vejen rundt om hospitalet koges

Fakta

BaptistKirken fik i maj 2006 bevilget 8,7 mio kr. til at engagere kirkerne i Burundi i forebyggende HIV/AIDS-arbejde. Projektet startede i 2007 med udsendelsen af Galen Carey – og fortsætter i fire år. Foreløbig gennemføres projektaktiviteter i fem provinser, men det er håbet, at nye midler kan søges, og alle 14 provinser og alle dens kirker bliver aktive i at stoppe den epidemi, der dræber tusinde hver måned.

Burundis præsident Pierre Nkurunziza deltager i indvielsen af Dutabarane/CNEB testcenteret på den internationale AIDS-dag 1. december 2007.

mad i små gryder, og tøj ligger til tørre overalt. Børnene løber rundt midt i al dette. »Det er her, vi forsøger med vores små barmhjertighedsgerninger at respektere disse menneskers værdighed og minde dem om, at de er elskede, og at Gud ikke har glemt dem.«

Galen Carey fortæller, at 27 protestantiske kirkesamfund i maj 2007 dannede netværket »Dutabarane: Urunani rw'imabazi« [på dansk: »Vi redder hinanden – et netværk med barmhjertighed«, red.], som samarbejder om at bekæmpe HIV/AIDS i Burundi. Galen Carey er koordinator for netværket, der i november 2007 officielt blev godkendt af landets regering.

Præster offentligt HIV-testet

En af de første officielle handlinger for netværket var, at en gruppe præster i offentlighed lod sig teste for HIV. Samtidig enedes man om at arbejde for at tilskynde menighedens medlemmer til at lade sig teste samt hjælpe dem, der blev fundet HIV-positive.

Familier i kø ved maduddelingen for at kunne lave mad til indlagte slægtninge.

»70 % af patienterne på sygehusene er indlagt på grund af AIDS eller følgesygdomme deraf.«

Janine Bamporubusa lider af HIV i udbrud og som følge heraf tuberkulose.

På nuværende tidspunkt har Dutabarane trænet mere end 200 ungdomsledere og undervisere i Choose Life materialet, der består af et 12 ugers bibelstudium, udarbejdet af World Relief med det formål at drøfte og arbejde med, hvad kristen seksualmoral er, og hjælpe hinanden til at træffe de rigtige valg på dette område. Disse unge har efterfølgende oprettet studiegrupper i kirker, klubber og skoler. I 2008 vil Dutabarane starte træningsprogrammer for at hjælpe kirkerne til at tage ansvar for forældreløse og syge. ■

JEG VIL IKKE VÆRE VOKSEN

[≡]
Michael
Møller-Hansen
[📷]
Modelfoto

Jeg har lovet mig selv aldrig at blive voksen. Jeg vil ikke være tør, kedelig og konservativ. Som ung har jeg alle muligheder; jeg kan have det sjovt, og jeg har stort set ingen forpligtelser. Som voksen skal man gøre ting, man dybest set ikke har lyst til, bare fordi det er ens ansvar. Men jeg er havnet i et dilemma. Jeg er ved at flytte hjemmefra, og for første gang skal jeg (for alvor) stå på egne ben. Kan man så blive meget mere voksen? Nej. Jeg skal vænne mig til, at jeg ikke bliver vækket søndag morgen og spurgt, om jeg skal med i kirke. Her må jeg fremover sætte min lid til vækkeuret. Men på trods af alt det bøv, der kommer med pludselig at skulle være helt selvstændig, er det en del af livet – og en del, jeg glæder mig meget til.

I mit forhold til Gud er modningsprocessen i fuld gang. Om ikke voksent er mit forhold til Ham i hvert fald blevet mere modent. Som teenager havde jeg disse

store, åndelige oplevelser, hvor jeg ind imellem mistede jordforbindelsen – udviklingen i mit første post-teenageår er gået i stå. Jeg rykker mig ikke så meget, som jeg gjorde før. Jeg drikker kaffe og snakker gamle dage, og jeg synes lige så stille, at jeg får højere og højere tindinger. Er det, hvad man kalder en kvartilskrise? Eller er det bare et sundhedstegn? Måske er det min tro, der er ved at rodfæste sig. De tider, hvor jeg »flirtede« med Gud, er forbi, og det har nu udviklet sig til et fast parforhold. En af de største forskelle på disse to stadier er det ansvar, som jeg har over for mig selv og andre. Som ung vælger og vrager jeg mellem alverdens tilbud uden ansvar og forpligtelser – som voksen frygter jeg ungdommens ansvarsløshed. I modningsfasen bliver jeg så småt klar over, at jeg som kristen har et ansvar, hvorefter jeg prøver at flygte fra det. Ansvar er for ungdommen lig med kedsommelige voksenting.

Jeg kan nok lige så godt vænne mig til,

at mit gudsforhold aldrig kommer til at stå stille, for et sundt forhold til Gud er dynamisk. Vi modnes og udvikles hele tiden. Jeg håber, at når jeg som 70-årig sidder i min gyngestol og selv forarges over ungdommens løsslupne flirten med Gud, vokser og modnes min kærlighed til Gud og verden stadig. Og jeg håber, at jeg ikke er blevet voksen på den kedelige måde af den grund. ■

